

Kokonaisen ihmisen usko

Paljon hyvää on tapahtunut teknologisen kehityksen myötä. Joskus kuitenkin mietin, onko digitalisoituminen rikkonut ihmisen. Laitteiden uumenissa vietetään järjestyttävän paljon aikaa, mikä korostaa pään sisällä tapahtuvia asioita. Mitä ja missä me oikeastaan olemme?

Pohdiskeluun taipuvaisena tiedän, että ajatuksissa tapahtuva elämä voi olla rikasta ja kaunista, mutta se voi myös vääristyä. Missään tapauksessa se ei voi olla koko elämä.

Kyllä, olen huolissani siitä, että tutkimusten mukaan keskittymiskykymme on olematon, koska surffaamme jatkuvasti vaihtuvien elämispätkien aallokossa. Lyhytjänteisyyttä enemmän pelottaa silti irtautuminen fyysisestä todellisuudesta. Unohtuuko vahvojen mielikuvien ja algoritmien valitsemien sisältöjen kuplassa, että minä ja maailma olemme enemmän kuin kokemukseni?

Tässä viitekehityksessä ihmiseksi tullut Jumala on rajua vastakulttuuria. Kristinuskon ydin ei tapahdu jossain mielen perukoilla tai näyissä ja ilmestyksissä. Se tulee konkreettisesti maailmaan, osaksi ihmiskuntaa ja sen historiaa. Jeesus Nasaretilainen ei ole virtuaalihahmo tai irrallinen kokemus.

Myös pääsiäisajassa minua puhuttelee kaikki aistein koettava, joka juurtuu aikaan ja paikkaan noin 2000 vuoden taakse. Pölyiset jalat pestään ennen kuin syödään ystävien kesken hyvä ateria: paistia, leipää ja viiniä. Kukkarollinen kolikoita painaa kämmennellä ystävän hengen verran. Naulat uppoavat kipeästi kudosten läpi, veri kuivuu riutuneen ja paljaan miehen iholle. Ruumis valmistellaan ja viedään hautaan. Lopulta juostaan katsomaan sitä, ettei haudassa ole mitään nähtävää.

Ja miten koskettava onkaan Johanneksen kertomus Jeesuksen ja opetuslasten kohtaamisesta Tiberiaanjärven rannalla! Kuoleman voittanut voisi olla eteerinen ja ylevä hahmo, jolla on henkisen kehityksen ohjelma seuraajilleen. Sen sijaan tarjolla onkin hiilloksella paistettua kalaa ja leipää nälkäisille miehille. Tulkaa syömään, opettaja sanoo.

Tulkaa syömään, kutsutaan meitäkin jokaisessa messussa. Leipä ja viini ovat konkreettisia, fyysisiä. Taas Jumala tulee ihmisen kanssa samaan todellisuuteen, ihan lähelle, kehoon asti.

Tottakai uskoon jää selittämätön elementti, salaisuus, johon ei pääse käsiksi. Rakastan silti kristinuskossa erityisesti sitä, miten se sitoutuu fyysiseen maailmaan: Jumalaa, joka nukkuu heinillä härkien kaukalon ja ristillä rinnalla ryöväriin. Kirkkovuoden rytmiä, jossa paaston ja juhlan vuorottelu antaa mahdollisuuden elää uskoa kokonaisvaltaisesti. Ehtoollista.

En ole vain sielu tai mieli, joka asuu ruumiissa. Olen kokonainen ihminen, ja sellaisena lunastettu. Siksi haluan pääsiäisen tuoksuvan yrteiltä ja maistuvan punaviinikastikkeelta. Koristelen pöydän tulppaaneilla, ja soisin kaikkien kirkonkellojen soittavan riemukkaan räikeästi vuorokauden vaihtuessa sunnuntaiksi. Haluan kaikin aistein ja koko itselläni todeta: Minun Herrani ja Jumalani elää!